

Medlem tænker paa, — ikke taget, først Dagen efter vandt Tyskerne Sejren. Det ærede Medlem har altsaa været saa uheldig at anføre et Eksempel paa et skammeligt Misbrug af Musikken, der oven i Købet mislykkedes. Det er mig sagt fra i militærhistorisk Henseende meget sagkyndig Side, at i ingen tysk Skildring af Krigen findes overhovedet nævnt, at det var den polske Nationalsang, der blev spillet ved den Lejlighed, men det er omtalt fra anden Side og vistnok ogsaa rigtigt. Naar det ikke er nævnt af nogen tysk Militærforfatter, er Grunden vel den, at man ikke har villet nævne denne Kendsgerning. Jeg tror, det ærede Medlem burde have fulgt disse Historikere og ikke have omtalt en beskæmmende Episode fra Militærmusikkens Omraade paa et Tidspunkt, hvor han vilde lægge et godt Ord ind for Militærmusikken.

Men det er efter min Mening slet ikke Spørgsmaalet om Militærmusikkens Værdi, hverken om dens Brug eller Misbrug, dens Nytte eller ikke Nytte i Krigen, eller dens Glæde og ikke Glæde, dens Værdi i Fredstid, der her tales om. Hvad der her er Tale om, er en politisk Manøvre, der er foretagen. Militærmusikken er afskaffet ved Militærforliget efter Forslag af den nuværende højtærede Finansminister, i hvis Regering den nuværende højtærede Forsvarsminister havde Sæde, [og alle Angreb paa Militærmusikkens Afskaffelse — saa stærke Angreb som det, at det, der skete, grænsede til Barbari — ramme den Regering, som foreslog dens Afskaffelse. Den maa have haft sine Grunde dertil, og min højtærede Partitælle, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) citerede i Gaar en Udtalelse af den daværende Forsvarsminister, den nuværende højtærede Finansminister. Jeg vil gerne dertil føje de Ord fra selve Forslaget, hvormed Forsvarsministeren begrundede, at han fjernede Militærmusikken: „Hærens Musikkorps, skrives der, ere med Undtagelse af Livgardens foreslaaede at bortfalde. Dette skyldes udelukkende politiske Hensyn, idet det har været nødvendigt at tage de Beløb, Musikken koster, til Hjælp paa anden Maade.“ Der har altsaa den Gang foreligget den Situation, at det højtærede Ministerium ønskede, at de aarlige Udgifter paa Militærbudgettet ikke skulde stige længere end til et vist Beløb, thi mere troede den ikke at kunne gennemføre, og da den havde nogle militære Ønsker, som den vilde sætte ind, og som vilde give mere Udgift end Militærmusikken — thi den Gang havde de ingen In-

teresse for Militærmusikken, som de nu tale saa højt om —, strøg de Militærmusikken og satte de andre Bevillinger ind. Naar vi da nu i Dag tale om denne Sag, vilde det være til stor Nytte for Forhandlingerne, hvis den højtærede Finansminister, som den Gang var Forsvarsminister, vilde oplyse, hvad det var for Bevillinger, han satte ind i Stedet for Militærmusikken, thi da vilde vi være saa vidt, at vi vide, hvad det i Grunden er, vi tale om, og hvad der er Tale om at bevilge i Dag. Thi det, der her er Tale om at bevilge, er ikke Militærmusik, men det er det Beløb, som den højtærede Regering i 1907 satte ind paa Militærmusikkens Plads, det, som de ikke den Gang troede at kunne faa igennem paa anden Maade end ved at fjerne Musikken. Det er denne Bevilling, det vilde være interessant at faa Besked om; thi hvis vi kunde faa at vide, hvad det var for en Bevilling, eller hvad det var for Beløb, der den Gang blev sat ind, kunde den højtærede Finansminister maaske træffe den lille Foranstaltning, at han tog den lille Bevilling ud og satte Militærmusikken ind paa dens Plads igen. Saa vilde der foreligge en Situation, der var naturlig efter den foregaaende Forhandling. Naar man gjorde den Manøvre den Gang, midlertidig og rent paa Skrømt at fjerne Militærmusikken, var det, fordi man mente, at det kunde være hensigtsmæssigt baade at benytte Militærmusikkens Fjernelse for at gennemføre et andet Stykke Militærpolitik og bagefter, naar man selv har foranlediget Militærmusikken fjernet, at optræde som dens Redningsmand. Thi det er jo det mærkværdige, der er sket nu, at de Herrer, der have afskaffet Militærmusikken, staa her og tale som de, der ville redde den, bevare den for Fædrelandet.

Denne politiske Manøvre, hvor de Herrer nu have maskeret sig som Kulturbærere, egner sig fortræffeligt for Karnevalstiden, men den Kulturmaske, som dette Forslag bærer, og som de, der føre det frem, bære, klæder dem ikke. Naar de senere paa Dagen skulle optræde som Kulturplyndrere, tror jeg, de ere i en Rolle, der ligger bedre for dem. Det er en daarlig Maske af Kultur, der er lagt over dette Forslag, thi selv som Musikkultur er dette Forslag yderst ringe. Ja, jeg har hørt meget dygtige Musikere, ogsaa fremragende Mænd, som have haft deres første Uddannelse ved Militærmusikken, og som ere naaede højt op i vort Musikliv, udtale, at dette er som Musikkultur ganske værdi-